

Scénář – Lubor Kinšt

Moderátor: Narodil se v roce 1951 v Počátkách. Dětství prožil v jižních Čechách, dospívání poznamenala okupace v srpnu 1968. Vystudoval medicínu, odmítl vstoupit do komunistické strany a po listopadu 1989 se aktivně zapojil do politiky. Dnes už více než padesát let pracuje jako lékař. Posloucháte vzpomínky Lubora Kinšta.

Pamětník: (0:00:49 – 0:01:00)

„No dětství bylo...to byla krása, blbli jsme s klukama na dvoře, všechny takový věci, co vy už asi neznáte, ale to bylo normální dětství.“

Moderátor: Sovětskou okupaci prožil jako sedmnáctiletý student. Vzpomíná na setkání se sovětskými vojáky v Jindřichově Hradci.

Pamětník: (0:05:41 – 0:05:53)

*„...tady stáli Rusáci pod Fedrpušem, parkovali na tom tehdy ještě velkém poli a samozřejmě jsme se s pár klukama dohodli, že **(je – VYSTŘIHNOUT)** tam půjdeme.“*

Pamětník: (0:07:03 – 0:07:30)

*„...když nás jako vypakovali a natáhly se takový ty uzávěry **(těch automatů a tý – VYSTŘIHNOUT)** zbraně a jít důstojně pryč s tím, že máte za zády natažený kulomet **(já nevím nějaký samopal to si jenom pamatuji ten zvuk jak cvakal – VYSTŘIHNOUT)** to byl nepříjemný pocit...jenom jsme říkali nesmíš zrychlit, nesmíš utíkat, protože to **(si jako nebo – VYSTŘIHNOUT)** bych se styděl, takže jsme důstojně odcházeli s tímhle pocitem. Dodneška ten pocit vím.*

Moderátor: Po okupaci odmítl mluvit rusky, přestože byla ruština součástí povinné maturity. Nakonec se rozhodl maturovat z matematiky, což přineslo následující problémy.

Pamětník: (0:12:45 – 0:13:00)

„...pan profesor Ryba, ten matematik, mi říkal a hele a máš nějak jako zařízeno, jak to uděláš. Já jsem říkal, jo, pane profesore, buďte klidnej, mám tady zajištěnýho Karla Kašového, ten mi to spočítá, já to pak...tak dobře, tak dobře.“

Pamětník: (0:12:31 – 0:12:36)

„...absolutně vám říkám pravdu, není to etické, ale byla to mimořádná situace po okupaci.“

Moderátor: S písemnou zkouškou mu pomáhal tehdy nadaný student matematicko-fyzikální fakulty Karel Kašů. Ukázalo se, že zadání jednoho příkladu bylo chybné, a tak došlo k anulování a tím byl připuštěn k ústní zkoušce.

Pamětník: (0:13:35 – 0:13:55)

„Pro mě to byl šok, když jsem přišel do té kotelny, protože tam jsme měli dva velký kotle jako na topení ústřední, ty byly počmáraný křídou od shora až dolů a mezi tím běhal ten Karel Kašů úplně zmatenej a říkal čoveče, já na to nemůžu přijít.“

Pamětník: (0:14:03 – 0:14:04)

„To se nedá vypočítat.“

Moderátor: Před promocí roku 1974 byl pozván na děkanát k podepsání žádosti o vstup do Komunistické strany Československa. Tento požadavek odmítl, což ovlivnilo jeho další profesní směřování – místo původně zamýšleného nástupu na gynekologii byl přidělen na internu.

Pamětník: (0:18:07 – 0:18:18)

„...a já jsem takhle stál/seděl a říkal jsem, no a je to nutný todle podepsat. No řekli, nutný to není, já jsem říkal, když to není nutný, tak já to podepisovat nebudu.“

Moderátor: Události 17. listopadu 1989 se ho dotkly také osobně. Jeho rodina byla nepřímo spojena s případem studenta Martina Šmída.

Pamětník: (0:20:05 – 0:20:24)

„Já jsem nebyl disident, ale v mé přízni byla dcera Milana Weinera, jestli jste viděli film Vlhy o šéfovi zahraniční redakce Československého rozhlasu, tak to byla jeho dcera, a to je sestřenice mojí ženy.“

Moderátor: Jana Šmídová pozvala manžele Kinštovy do Prahy na akci pořádanou 17. listopadu 1989 u příležitosti Mezinárodního dne studentstva.

Pamětník: (0:22:13 – 0:22:34)

„...my jsme odjeli na Vinohrady k nim do bytu a tam jsme čekali a oni měli dvě děti, z nichž vlastně voba dva byli zúčastněni na té studentské manifestaci a z nichž jeden, **(to je to poetické – VYSTŘIHNOUT)** se jmenoval Martin Šmíd.“

Moderátor: Tyto informace rezonují na pozadí známé fámy o údajné smrti studenta Matfyz Martina Šmída, která významně přispěla k dalšímu vývoji sametové revoluce.

Pamětník: (0:22:50 – 0:23:05)

„...došlo k úmrtí **(studenta Matfyz, což Martin dělal, - VYSTŘIHNOUT)** Martina Šmída. No ale problém byl v tom, že Martin Šmíd byl s námi v tom bytě, normálně večeře...“

Moderátor: A jaké poselství vzkazuje Lubor Kinšt mladým lidem a budoucím generacím?

Pamětník: (0:13:08 – 0:13:41)

„že jim držím palce a je to jediná důvěra, jediná naděje **(pro mě, jo abyste nezblbli, - VYSTŘIHNOUT)** abyste v podstatě pochybovali o všem, to neznamená, nevěřili, ale pochybovali, **(protože všechno, co může na vás někde vybafnout, ať už informace, učitelé, i když to takto nemíním, může nebýt pravda - VYSTŘIHNOUT)** čili vy se to musíte naučit kriticky zvážít.“